

VIRTUAL HABRUTA NIGHT

SHAARE ZION

Tonight's learning is Donated Anonymously
רפואה שלמה לכל חולי עמו ישראל

Reproduced by Habruta Night Booklet with permission of the
copyright holders, ArtScroll / Mesorah Publications, Ltd.

“

Week 63

Topic

LAG BA'OMER

”

TOPIC DISCUSSION

The story of R' Akiva

From when is it permissible to conduct weddings?

The life of Rabbi Shimon Bar Yochai

Why do we celebrate his demise?

דלי ציפתא. הגביה המתחללת שהיה יושב עליה: ואמר ליה לשלוחא. דלזל לצימיה: חזי מאי איבא. ראה כמה עושר יש לי. שנעשה לו נס ונתמלא כל אותו מקום זהובים: ואיתנסיבת ליה בסיתוא. צימות הסורף: הוה גגו בי תיבנא. היו ישנים צין התנן שלא היו להם כרים וכסתות: קא מנקיף ליה תיבנא מן מווייה. היה מלקט התנן משערו: אי הוי לי רמינא לך ירושלים דדהבא. אם יהיה לי סיפוק שאתעשר אעשה לך ירושלים של זהב צתי נפש שמנוירת בכל ענייני ירושלים והיינו דלמרינן צמסכת שבת (דף נט.). עיר ירושלים של זהב כדעבד ליה רבי עקיבא לדצימיה: אתא אליהו קרא אבבא וכו'. עבד הכי משום קורת רוח להן דלדידיה לא היה לו אפילו תנן כמו להם: שפיר עביר לך אבוק. דלדריך מנכסיה: חדא דלא דמי לך. שהוא גרוע ממך. ועוד שמניחן בצלמנות חיות שהרי הניחן כמה שנים (י): יודע צדיק נפש בהמתו. אית דלמרי דלדיה הוה ידעה דר' עקיבא הוה ואמרה ליה דלא מיתגמא צעיניה. ואית דלמרי דלא הוה ידעה אללא הכי קא אמרה דלדיק לא מציה לאינשי: שלי ושלכם שעה היא. על ידה הוה כל מה שלמדתי: מן שית מילי איעתר רבי עקיבא מן כלבא שבוע. דפליג ליה צנכסיה: ומן אילא דספינתא דב' ספינתא עבדין ליה מן עינא. עושין להן (ה) מן אותו ענין של אלי. ואית דגרסי מין עינא¹⁹ היו עושין כמין אלן של עץ והיו נותנים צו כספס: אנשייה על ביה ימא. ששכחו לאותו חיל על שפת הים ומלאו רבי עקיבא: ומן גווא. מיעה: ארבעה זוזי לספונאי. לזירדי הים לריח: אייתו לי מדעם. הציאו לי שום דבר: (ט) מרנא עליה. ימתין אדונינו עליו עד שנביא לך יתר: דוימנא חדא טבעה ספינתא. וכל ממונא דהוה צספינתא הוה מונח צהווא גוואל: ומן מטרוניתא. שפעם אחת הוצרכו חכמים ממון הרבה לצית המדרש ושיגרו את ר' עקיבא אלל מטרוניתא אחת ולוה ממנה ממון גדול וכשנתנה לו אמרה לו מי יהיה לי ערב שתפרע לי לזמן קצוב אמר לה מי שתפרע אמרה לו הקציה והים שהיה ציתה על שפת

הים אמר לה ר"ע כן יהיה. כשהגיע הזמן חלה ר"ע ולא היה יכול להציא הממון יאלת אותה מטרוניתא על שפת הים ואמרה רבש"ע גלי וידוע לפניה כי כך וליס הזה האמנתי מעותי. הכנים הקציה רוח שעות בלצו²⁰ של [צת] קיסר ונכנס לצית גזוי ונטלה קרעלית וזרקת לים והשליכה הים לפתח ציתה של אותה מטרוניתא ונטלתה ולאחר זמן הציא לה ר' עקיבא הממון ואמר לה אל יחר לך שלא הצאחי לך הממון בזמן שקבעו שחליתי אמרה לו יהא הכל שלך שממוני צא לידי צומנו וספרה לו כל המעשה ונתנה לו מתנות גדולות ופטרמו לשלום: דלי ציפתא ואמר ליה לשלוחא חזי מאי איבא עוהו לא ניהא לי דאיתחני בהדין עלמא ר' עקיבא איתקדשת ליה ברתיה (דבר) דכלבא שבוע שמע (בר) כלבא שבוע אדרה הנאה מכל נכסיה אזלא ואיתנסיבה ליה בסיתוא²¹ הוה גגו בי תיבנא הוה קא מנקיט ליה²² תיבנא מן מווייה אמר לה אי הווא לי רמינא לך ירושלים דדהבא אתא אליהו אידמי להון כאנשא וקא קרי אבבא אמר להו הבו לי פורתא דתיבנא דילדת אתתי ולית לי מידעם לאגונה אמר לה ר' עקיבא לאנתתיה חזי גברא דאפילו תיבנא לא אית ליה אמרה ליה זיל הוי בי רב אזל (ה) תרתי סרי שנין קמי דר' אליעזר ור' יהושע למישלם תרתי סרי שנין קא אתא לביתיה שמע מן אחורי ביתיה דקאמר לה חד רשע לדביתיהו שפיר עביר לך אבוק חדא דלא דמי לך ועוד (ו) [שבקך] ארמולות חיות כולהון שנין אמרה ליה אי צאית לדילי ליהויו תרתי סרי שנין אחרנייתא אמר הוואיל ויהבת לי רשותא איהדר לאחורי הדר אזל הוה תרתי סרי שני אחרנייתא אתא בעשרין וארבעה אלפין זוגי²³ תלמודי נפוק כולי עלמא לאפיה ואף היא קמת למיפק לאפיה אמר לה ההוא רשיעא ואת להיבא אמרה ליה²⁴ יודע צדיק נפש בהמתו²⁵ אתת לאיתחזוי ליה קא מרחן לה רבנן אמר להון הניחו לה שלי ושלכם שלה הווא שמע (בר) כלבא שבוע אתא ואתישיל על נידריה ואשתרי²⁶ ואשתרי (א) מן שית מילי איעתר רבי עקיבא מן כלבא שבוע מן אילא דספינתא דכל ספינתא עבדין ליה (ז) מין עינא זימנא חדא אנשייה על כף ימא אתא הווא אשכחיה ומן גוואא דזימנא חדא יהיב ארבעה זוזי לספונאי אמר להו אייתי לי מדעם ולא אשכחו אלא גוואא על כף ימא אתיהו ליה אמרו ליה (ח) עביר²⁷ מרנא עליה אישתכח דהוה מלי דינרי דזימנא חדא טבעת ספינתא (י) וכולי עיסקא הוה מחית בההוא גוואא ואישתכח בההוא זימנא דמן דסרוקיתא²⁸ ומן מטרוניתא ומן

עבדין ליה (י) מין עינא זימנא חדא אנשייה על כף ימא אתא הווא אשכחיה ומן גוואא דזימנא חדא יהיב ארבעה זוזי לספונאי אמר להו אייתי לי מדעם ולא אשכחו אלא גוואא על כף ימא אתיהו ליה אמרו ליה (ח) עביר²⁷ מרנא עליה אישתכח דהוה מלי דינרי דזימנא חדא טבעת ספינתא (י) וכולי עיסקא הוה מחית בההוא גוואא ואישתכח בההוא זימנא דמן דסרוקיתא²⁸ ומן מטרוניתא ומן

הים אמר לה ר"ע כן יהיה. כשהגיע הזמן חלה ר"ע ולא היה יכול להציא הממון יאלת אותה מטרוניתא על שפת הים ואמרה רבש"ע גלי וידוע לפניה כי כך וליס הזה האמנתי מעותי. הכנים הקציה רוח שעות בלצו²⁰ של [צת] קיסר ונכנס לצית גזוי ונטלה קרעלית וזרקת לים והשליכה הים לפתח ציתה של אותה מטרוניתא ונטלתה ולאחר זמן הציא לה ר' עקיבא הממון ואמר לה אל יחר לך שלא הצאחי לך הממון בזמן שקבעו שחליתי אמרה לו יהא הכל שלך שממוני צא לידי צומנו וספרה לו כל המעשה ונתנה לו מתנות גדולות ופטרמו לשלום:

Having spoken of the poverty and the sacrifices of one great Tanna and his wife, the Gemara now speaks of the poverty and the sacrifices of another great Tanna and his wife.^[3]

The daughter of (Bar) Kalba Savua — רבי עקיבא איתקדשת ליה ברתיה ד(בר) כלבא שבו
became betrothed to R' Akiva.^[4] **When (Bar) Kalba Savua heard**
about it, he threw her out of his house^[5] **and — pronounced a vow**
prohibiting her to benefit from any of his possessions.^[6] **In spite of this, —**
אזלא ואיתנסיבה — she then went and became married to [R' Akiva] in the winter.^[7]
היה גנו — As a result of their poverty, they would sleep in the straw shed, without
pillows or mattresses.^[8] **[R' Akiva] would pluck the**
straw from her hair.^[9] **He said to her, — אי הווי לי — “If I had the means, —**
רמינא — I would place upon you a Jerusalem of Gold.”^[10] **אתא אליהו —**
Elijah the Prophet came, — אידמי להון באנשא — appearing to them in the guise of a
person, — וקא קרי אבבא — and he called out at the door. — אמר להו — [Elijah] said to them,
— דילדת אתתי ולית לי מידעם לאגונה — “Please give me a little straw, — הו לי פורתא דתיבנא —
for my wife has given birth and I have nothing upon which to lay her down.” אמר לה

חזי גברא דאפילו תיבנא לא — R' Akiva said to his wife, to comfort her, — רבי עקיבא לאנתתיה
— “See, here is a person who lacks even straw!”^[11]

The Gemara continues:

אזל תרתי סרי שנין — “Go, be at the academy.” — אמרה ליה — She said to him: —
[R' Akiva] went to the academy for twelve years, studying
before R' Eliezer and R' Yehoshua.^[12] **At the conclusion of the**
twelve years, — שמע מן אחורי ביתיה — he was returning home, — קא אתא לביתיה, — and as he
approached, he heard from behind his house — דקאמר לה חר רשע לדביתהו — that a wicked
person was saying to his wife, — שפיר עביר לך אבוק, — “Your father did the right thing
to you by banning you from his estate in order to dissuade you from this marriage. — חדא דלא
ועוד [שבקך] ארמלות חיות בולחון^[13] **— Firstly, [your husband] is not your equal. — דמי לך**
— And furthermore, he has left you in a state of living widowhood for all these
years!”^[14] **— אמרה ליה — She answered him, — אי צאית לדילי, — “If he would listen to me,**
— ליהוי תרתי סרי שנין אחרנייתא — he would remain in the academy another twelve
years!” — אמר — [R' Akiva] said to himself, — הואיל ויהבת לי רשותא, — “Since she has given
me permission, — איהדר לאחורי — I will return back!” — הדר אזל — He turned and went bac
to the academy, — היה תרתי סרי שני אחרנייתא, — and was there for another twelve years.^[15]

The Gemara continues:

— אמר — He returned after another twelve years together
with twenty-four-thousand pairs of students.^[16] **— נפוק בולי עלמא לאפיה — Everyone**
went out to greet him, — ואף היא קמת למיפק לאפיה, — and [his wife] got up as well to go
out and greet him. — אמר לה ההוא רשיעא — That wicked person said to her, — ואת להיכא —

“And to where might you be going in those tattered clothes?”^[17] אָמְרָה לִיה — She said to him, “יֹדֵעַ צְדִיק נֶפֶשׁ בְּהֶמְתּוֹ”^[18] — “A righteous one knows his animal’s soul.” אָתָּה קָא — She came to the gathering and attempted to be seen by [R’ Akiva,] — but the Rabbis, his students, were pushing her away. — אָמַר לְהוֹן — [R’ Akiva] said to them, הַנִּיחוּ לָהּ — “Leave her be! We all owe her a great debt of gratitude: שְׁלִי וְשִׁלְכֶם שְׁלָהּ הוּא — The Torah that is mine and the Torah that is yours is really hers.”^[19]

The Gemara concludes the story:

(Bar) Kalba Savua heard that a great man had arrived in town, but did not know it was his son-in-law. He decided that, after all these years, he would take advantage of the sage’s presence and attempt to have his *neder* annulled. אָתָּה וְאִיתְשִׁיל עַל — He came and petitioned the sage for release from his vow prohibiting his daughter to benefit from his possessions. — וְאַשְׁתְּרִי וְאַשְׁתְּרִי — Eventually, he was released from his vow and thus [R’ Akiva] was permitted to benefit from his estate.^[20] When Bar Kalba Savua realized the true identity of the sage, he gave R’ Akiva half of his estate.

The Gemara relates that R’ Akiva became wealthy from a number of sources:^[21]

מִן בִּלְבָּא — From six sources R’ Akiva became wealthy:^[22] 1) — מִן שִׁית מִיְלֵי אִיעֶתְר רַבִּי עֲקִיבָא — From his father-in-law (Bar) Kalba Savua; 2) — מִן אֵילָא דְסַפִּינְתָא — from the head of a hart on the ship.^[23]

The Gemara relates the circumstances surrounding this:

— Because every ship was equipped with a figurehead in the semblance of a hart.^[24] — וְיָמְנָא חָדָא אֲנָשְׁיָהּ עַל בֵּיף יָמָא — Once, the sailors forgot [the

13. He is not from as distinguished a family as you ([Ran](#)) for his forebears are converts to Judaism (see *Rav Nissim Gaon to Berachos 27b* and *Rambam, Introduction to Mishneh Torah*). Alternatively, he is not as wealthy as you (*Maharsha*).

14. So he must not love you (*Shitah LeRan to Kesubos loc. cit.*).

15. *R’ Chaim Shmulevitz* understands our Gemara to be saying that R’ Akiva went straight back to the academy and his studies without pausing to enter his home even for a few moments. He explains this by expounding on the value of *uninterrupted* Torah study: Twelve years and twelve years are not equal, in this context, to twenty-four years (see *Sichos Mussar* 5731 §16; see also *Nidrei Issur*).

16. See [Yevamos 62b](#) where it is stated that R’ Akiva had 12,000 pairs of students; see [Mesoras HaShas](#). (See [Yevamos 62b in Schottenstein edition, note 26.](#))

17. In the version of this incident cited in [Kesubos \(loc. cit.\)](#), her well-meaning neighbors suggested that

אבות דרבי נתן

פרק ו

אצל סלע גדול נכנס תחתיו סתרו ועקרו והטילו אל הירדן וא"ל אין זה מקומך אלא מקום זה. כך עשה להם ר' עקיבא לר' אליעזר ולר' יהושע. אמר לו ר' טרפון עקיבא עליך הכתוב אומר מבכי נהרות חבש ותעלומה יוציא אור (איוב כ"ח י"א) דברים המסותרים מבני אדם הוציאם ר' עקיבא לאורה: בכל יום ויום היה מביא חבילה של עצים חציה מוכר ומתפרנס וחציה מתקשט בה. עמדו עליו שכניו ואמרו לו עקיבא אבדתנו בעשן מכור אותן לנו וטול שמן בדמיהן ושנה לאור הנר. אמר להם הרבה ספוקים אני מסתפק בהן אחד שאני שונה בהן ואחד שאני מתחמם כנגדן ואחד שאני ישן בהם: עתיד רבי עקיבא לחייב את כל העניים בדין שאם אומרים להם מפני מה לא למדתם [תורה] והם אומרים מפני שעניים היינו. אומרים להם והלא רבי עקיבא עני ביותר ומדולדל היה. ואם אומרים מפני טפינו אומרים להם והלא רבי עקיבא היו לו בנים ובנות אלא אומרים להם מפני שזכתה רחל אשתו: בן ארבעים שנה הלך ללמוד תורה סוף שלש עשרה שנה לימד תורה ברבים. אמרו לא נפטר מן העולם עד שהיו לו שולחנות של כסף ושל זהב ועד שעלה למטתו בסולמות של זהב. היתה אשתו יוצאה בקרדוטין ובעיר של זהב. אמרו לו תלמידיו רבי ביישתנו ממה שעשית לה. אמר להם הרבה צער נצטערה עמי בתורה:

מה היה תחלתו של ר' עקיבא. אמרו בן ארבעים שנה היה ולא שנה כלום. פעם אחת היה עומד על פי הבאר אמר מי חקק אבן זו אמרו לו המים שתדיר נופלים עליה בכל יום אמרו לו עקיבא אי אתה קורא אבנים שחקו מים (איוב י"ד י"ט). מיד היה רבי עקיבא דן ק"ו בעצמו מה רך פסל את הקשה דברי תורה שקשין כברזל על אחת כמה וכמה שיחקקו את לבי שהוא בשר ודם מיד חזר ללמוד תורה. הלך הוא ובנו וישבו אצל מלמדי תינוקות. א"ל רבי למדני תורה אחז רבי עקיבא בראש הלוח ובנו בראש הלוח. כתב לו אלף בית ולמדה. אלף תיו ולמדה. תורת כהנים ולמדה. היה לומד והולך עד שלמד כל התורה כולה. הלך וישב [לו] לפני רבי אליעזר ולפני רבי יהושע אמר להם רבותי פתחו לי טעם משנה. כיון שאמרו לו הלכה אחת הלך וישב לו בינו לבין עצמו אמר אלף זו למה נכתבה. בית זו למה נכתבה. דבר זה למה נאמר. חזר ושאלן והעמידן בדברים: רבי שמעון בן אלעזר אומר אמשול לך משל. למה הדבר דומה לסתת שהיה מסתת בהרים פעם אחת נטל קרדומו בידו והלך וישב על ההר והיה מכה ממנו צרורות דקות ובאו בני אדם ואמרו לו מה אתה עושה. אמר להם הרי אני עוקרו ומטילו בתוך הירדן. אמרו לו אי אתה יכול לעקור את כל ההר. היה מסתת והולך עד שהגיע

How did Rabbi Akiva's illustrious career begin? It is said: He was 40 years old and he was an ignoramus. One day he was standing beside a well and he saw a stone there. The stone had tiny grooves in it. When he asked who had made the tiny grooves in this stone, he was told that it was the water that fell on it day after day. He thought for a while and asked himself: "Is my heart harder than a stone? If water can make tiny grooves in this stone, the words of the Torah can surely inscribe themselves on my heart."

Then and there he began to learn. What did he do? He took his son and together they studied Torah with little children. And he kept on learning until he knew the entire Torah.

That marked a turning point in Rabbi Akiva's life. He committed himself to Torah study and went on to become the greatest sage of his generation, with 24,000 students learning under him at one time.

יבמות סב:

בשעה שיצא דרך, משום שממנו
לו באתה שעה יומ: תשוקת.
תאומ: ה"ג לא נצרכה אלא סמוך
לזוהר. [אע"ג¹] לאמור רבנן (שעושה
דף יט:) חייב אדם לפרוש מאשמו וכו' ¹
ואפ"ה כשיצא לדרך יפקדנה: עונה.
אם רגילה לראות ביום אסורה כל היום
ואם רגילה לראות בלילה אסורה כל
הלילה ²: וד"ב. דחייב לפקדה כי
אזל לדבר הרשות אצל לדבר מלאה לא
משום דטריד במלאה אי נמי מיטריד
במשמיה ויטעל ממלאה: יותר מנפול.

שנא' בבקר זרע את זרעך וגו' אמרו שנים
עשר אלף זוגים תלמידים היו לו לרבי
עקיבא מנבת עד אנטיפרס וכולן מתו בפרק
אחד מפני שלא נהגו כבוד זה לזה והיה
העולם שמם עד שבא ר"ע אצל רבותינו
שבדרום ושנאה להם ר"מ ור' יהודה ור' יוסי
ורבי שמעון ורבי אלעזר בן שמעון והם הם
בר אבא ואיתימא ר' חייא בר אבין כולם מתו מפסח ועד עצרת אמר רב חמא
אסכרה ¹ מתנא הלכה כרבי יהושע אמר רבי תנחום א"ר חנילאי "כל אדם

טעמיה (דף סח.) נ"מ מהי מקורו היה
נשואין דלא הוה צעילתו צעילת זנות ²:
והנשיא את בת אחותו. פירש
רש"ס דה"ה צה אחיו אצל
אחותו נקט לפי שמשלחו בדברים ³
ושכח שנושא צה ור"ת אומר דדוקא
נקט צה אחותו לפי שהיא צה מזלו
כדאמר ⁴ ר' חזקוני דומין לאחי האם ⁵:
המלה

Another interpretation of this verse:

Even if ONE HAS LEARNED TORAH IN HIS YOUTH — לָמַד תּוֹרָה בְּיָלְדוּתוֹ: R' AKIVA SAID: — רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר
HE SHOULD LEARN TORAH IN HIS OLD AGE. ^[25] — יִלְמֹד תּוֹרָה בְּזָקְנוֹתוֹ, הָיוּ לוֹ תַלְמִידִים בְּיָלְדוּתוֹ — HE SHOULD HAVE
DISCIPLES IN HIS YOUTH, — יְהִיוּ לוֹ תַלְמִידִים בְּזָקְנוֹתוֹ, — AS IT SAYS: IN THE MORNING SOW
YOUR SEED, etc.

The Baraisa records that R' Akiva exemplified this principle himself:

R' AKIVA HAD TWELVE THOUSAND PAIRS OF DISCIPLES ^[26] — מִגֵּבָת עַד אֲנְטִיפֶרֶס — extending FROM GEVAS UNTIL ANTIPARIS ^[27]
— מִפְּנֵי שְׁלֹא נִהְגּוּ כְּבוֹד זֶה לָזֶה — AND THEY ALL DIED DURING ONE PERIOD ^[28] — וְהָיָה הָעוֹלָם שְׁמָם — AND THE WORLD
WAS LEFT BARREN of Torah ^[29] — עַד שֶׁבָּא רַבִּי עֲקִיבָא אֶצֶל רְבוֹתֵינוּ וּשְׁנָאָה לָהֶם — UNTIL R'
AKIVA CAME TO OUR RABBIS IN THE SOUTH AND TAUGHT [THE TORAH] TO THEM. ^[30] — רַבִּי מֵאִיר וְרַבִּי יְהוּדָה — AND IT WAS THESE later
disciples who UPHELD the study of TORAH AT THAT TIME. ^[31]

More about this episode:

ALL [THE TWELVE THOUSAND PAIRS OF DISCIPLES] DIED BETWEEN PESACH AND SHAVUOS. ^[32] — אָמַר רַב חָמָא בַּר אָבָא — Rav Chama bar Abba said:
— וְאַיְתִימָא רַבִּי חִיָּיא בַּר אָבִין — and others say that Rav Chiya bar Avin said:
— What death was it? — מָאי הָיָא — They all died an ugly death. — נַחְמָן אֲסָכְרָה — Rav Nachman said: Askerah. ^[33]

28. The Midrash (*Bereishis Rabbah* 61:3) says that they were guilty of stinginess. This does not contradict our Baraisa. The disrespect they showed each other was an outward manifestation of their inner flaw, a stinginess of the spirit. Each student begrudged the others success in their studies. They allowed themselves to feel that another student's advancement in scholarship was somehow a setback to themselves. This in turn led to a feeling of dissatisfaction that others were learning Torah. A person who wishes that others should not be learning Torah or performing mitzvos is an enemy of the King. The students should have viewed the academy as a collaborative group, where each individual helps and is concerned for the other. Instead, their own selfishness was their downfall (*Sifsei Chaim* III pp. 44-48).

29. The Torah was forgotten [among the masses] (*Rashi*).

30. Midrashic sources include the names of other Tannaim who were among R' Akiva's later disciples: R' Yochanan HaSandlar, R' Eliezer ben Yaakov, R' Nechemyah, R' Chanina ben Chachinai and R' Eliezer the son of R' Yose HaGlili (see *Bereishis Rabbah* 61:3 and *Koheles Rabbah* 11:1).

31. [During the era of these Tannaim the Torah flourished again.]

[R' Yisrael Salanter used to say: We see from here that sometimes four or five men can build an entire world (*Or Rasaz, Bereishis*, pp. 171-172).]

32. That is, the disciples began dying on the first day of the forty-nine days of the *Omer* counting period, which begins on the second day of Pesach. They stopped dying, according to a Midrash [cited by *Tos. Rabbeinu Peretz*; see also *Otzar HaGeonim, Teshuvos*], on the thirty-third day of the *Omer*. [See also *Rama, Orach Chaim* §693:1-2, with *Beur HaGra*.] Others, however, maintain that they continued dying until the thirty-fourth day of the *Omer*. [A version of this Baraisa states that they died from Pesach until the "פְּרוֹס" (roughly, approach) of Shavuos — i.e. fifteen days prior to Shavuos (see *Bechoros* 58a). Hence, 49-15=34 (see *Responsa, Tashbetz* I §178).]

[The loss of twenty-four thousand Rabbinical scholars was, of course, a disastrous event in the history of the Jewish people. The consequences of this catastrophe are surely felt to our day.] This tragedy is mourned nowadays through certain universally accepted customs: People refrain from marrying and from taking haircuts during this period. [For more details, see *Shulchan Aruch, Orach Chaim* §693:1-2 and *Igros Moshe, Orach Chaim* vol. I §159.] Wedding festivities are inappropriate during these days because they are days of harsh judgment (*Rabbeinu Yerucham, Nesiv* 5:4, p. 37b).

[See *Maharal (Chidushei Aggados)* as to why the students of R' Akiva died between Pesach and Shavuos; see also *Nesivos Olam, Nesiv HaTorah* §12.]

33. An inflammation of the throat that begins in the digestive tract [commonly identified as diphtheria] (see *Rashi to Shabbos* 33a אֲסֶכְרָה , with *Targum HaLaaz*). It is the worst of the hundreds of forms of death (*Berachos* 8a). *Askerah* is particularly dehumanizing because it blocks the victim's power of speech (*Maharal, Ben Yehoyada*).

WHAT OCCURRED ON LAG BA'OMER?

Monday night, will mark the 33rd day of the Omer (commonly known as Lag Ba'Omer), which is celebrated amid great joy. Tachanun (confessional prayer found after the Amidah) is omitted, for it marks the day when the secrets of the Torah were revealed, Rabbi Shimon bar Yochai was saved from his death sentence and Rabbi Akiva started teaching his five students that would eventually spread the Torah to the rest of the world. As we have already discussed in previous years, this is based on the words of the Poskim, the saintly Ari z"l, and Maran Ha'Chida.

בליל שני יחול יום ל"ג לעומר, שעושים בו שמחה יתירה, ואין אומרים בו תחנון (וידוי ונפילת אפיים), משום שהוא יום שנתגלו בו סתרי תורה, ובו ניצול רבי שמעון בר יוחאי מעונש מיתה, ובו התחיל רבי עקיבא ללמד את חמשת תלמידיו שהפיצו את התורה בכל העולם, וכמו [שהארכנו](#) כבר בשנים שעברו בביאור הדברים, מדברי הפוסקים רבינו האר"י ומרן החיד"א.

Regarding all of the customs of mourning that have been customarily observed during the *Omer* period (due to the passing of the students of Rabbi Akiva), for instance, abstaining from getting married, taking haircuts, and shaving, there is a dispute among the *Poskim* whether these customs must be observed until the 33rd day of the *Omer* or until the 34th day of the *Omer* (i.e. the morning of the 34th).

The custom of the *Ashkenazim* is to permit weddings beginning from the night of the 33rd of the *Omer*, for they are of the opinion that Rabbi Akiva's disciples ceased dying on the 33rd of the *Omer*. This is indeed the ruling of the *Rama* (Chapter 493) in the name of several *Rishonim* (including the author of the *Sefer Ha'Manhig*) who have accepted by way of oral tradition that the students of Rabbi Akiva stopped dying on the 33rd day of the *Omer*. Some *Ashkenazim* have the custom to permit weddings even from the night of the 33rd of the *Omer*.

Nevertheless, the Sephardic custom is to abstain from holding weddings or taking haircuts until the morning of the 34th day of the *Omer*, which falls out this year, 5780, this coming Wednesday morning, G-d willing.

כל מנהגי האבלות שנוהגים בהם בימי העומר (מחמת פטירתם של תלמידי רבי עקיבא), וכגון מה שנהגו שלא לשאת אשה, ושלא להסתפר ולהתגלח וכיוצא בזה, נחלקו הפוסקים אם יש להזהר בדברים אלה עד ליל ל"ג לעומר, או שיש להזהר בכל אלו עד ליום ל"ד לעומר (כלומר, ביום ל"ד לעומר בבוקר).

ומנהג האשכנזים, שהם נושאים נשים החל מליל ל"ג לעומר, מפני שהם סוברים שתלמידי רבי עקיבא פסקו למות ביום ל"ג לעומר, וכך פסק הרמ"א (סימן תצ"ג), שכך כתבו כמה ראשונים (ומהם בעל ספר המנהיג), שקבלה בידם שביום ל"ג פסקו מלמות, ואף בליל ל"ג לעומר יש מהאשכנזים שנוהגים להקל לשאת אשה.

אבל מנהג הספרדים ובני עדות המזרח, שאין נושאים נשים, ולא מסתפרים, עד ליום ל"ד לעומר בבוקר, כלומר, בשנה זו (תש"פ), ביום רביעי הבא עלינו לטובה בבוקר.

The reason why we customarily abstain from these things until the 34th of the *Omer* is based on the words of the *Sefer Ha'Manhig* (page 72b, authored by Rabbeinu Avraham bar Natan Ha'Yarchi, the *Ra'avan*, who lived in Lonil and passed away in the year 4975 [1215]) in the name of Rabbeinu Zerachya Ha'Levi (the *Ba'al Ha'Maor*) who found in an early manuscript found in Spain, that all of Rabbi Akiva's students passed away from Pesach until "Half of Shavuot," and this refers to half of the period prior to Shavuot, which is thirty days, as the *Mishnah* tells us, "One must begin to inquire about the laws of Pesach thirty days before the holiday,"; thus, half of thirty is fifteen days before the holiday of Shavuot. Several other *Rishonim* write accordingly. Thus, if we subtract fifteen from the forty-nine days between Pesach and Shavuot, the difference is thirty-four. Nevertheless, beginning from the morning of the 34th day of the *Omer*, it is already permissible to hold weddings, for regarding mourning, the rule is "A portion of the day is considered like the entire day," and since some of the 34th day has already passed, one need not continue to observe the mourning customs.

May the merits of Rabbi Shimon bar Yochai and his son, Rabbi Elazar, protect us all and may we all merit repenting fully and taking part in the Final Redemption, speedily and in our days, Amen.

טעם הדבר שאנו נזהרים במנהגי האבלות עד ליום ל"ד לעומר, מבואר על פי מה שכתב בספר המנהיג (דף עב עמוד ב, חיברו רבי אברהם ברבי נתן הירחי הראב"ן, שחי בלוניל ונפטר בשנת תתקע"ה 5121) בשם רבינו זרחיה הלוי (הרז"ה בעל המאור) שמצא כתוב בספר קדמון הבא מספרד, שכל תלמידי רבי עקיבא מתו "מפסח ועד פרוס עצרת", ומאי פרוס, (כלומר, מה הכוונה "פרוס"?), פורסא, פלגא (דהיינו "פרוס" פירושו חצי מהתקופה שקודמת לשבועות) כדתנן, שואלין בהלכות הפסח קודם הפסח שלושים יום, ופלגא דידהו, (וחצי משלושים יום), דהיינו ט"ו יום קודם עצרת (קודם חג השבועות). וכן כתבו עוד מרבתינו הראשונים, וביארו שאם נסיר חמשה עשר מארבעים ותשעה יום שבין פסח לעצרת נשארו שלושים וארבעה ימים, ומכל מקום ביום ל"ד לעומר בבוקר, כבר מותר לשאת אשה משום שמקצת היום ככולו לענין אבילות, וכיון שכבר עבר קצת מיום ל"ד אין צריך יותר לנהוג אבילות.

ויהי רצון שזכותם של רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו תעמוד לנו ולכל ישראל, ונזכה לתשובה שלימה וגאולה קרובה, אמן.

HALACHA

Chacham Ovadia Yosef rules that under extenuating circumstances, such as when the wedding cannot be held on a different day, one may get married on the night after Lag Ba'Omer (the night of the 34th day of the Omer). Preferably, however, one should not get married until the night after the 34th of the Omer. This is indeed the Minhag. (See Hazon Ovadia, Yom Tob, page 254.)

Lag Ba'Omer is observed as a festive day to celebrate the great contribution of Rabbi Shimon Bar Yochai in authoring the Zohar and thereby making a profound impact upon the world. As such, even though we refrain from haircutting until after Lag Ba'Omer, it is permissible to listen to music on Lag Ba'Omer only in order to celebrate the occasion. Otherwise, music is forbidden until the 34th day.

שהם אוכלין דברים שאין מתוקין: בן גרים. בן גר וגירות היה: של אומה זו. רומיים: שווקין. סדר מושב שווקין עיריות וחולותיהן: וסיפר דבריהם. לתלמידיו^א או לאביו ואמו ולא להשמיען למלכות וגשמו על ידו למלכות: יתעלה. להיות ראש המדברים: איברי דהו חרובא. לאכול פירותיו ועינא דמיא לשמות: בחלא. בחול שהיו פושטין בגדיהם שלא יצלו ומסכן ערום בחול: ברבי. חורשים: ועופקין בחיי שעה. דלפטר על ידי נכרס והקצ"ה מחלק מזון וריות לעושי ללוט: משפט רשעים בגיהנם י"ב חדש. שנאמר (ישעיה סו) ואשם לא חכמה והיה מדי חדש בחדשו ומדי שבת בשבתו יצא כל בשר אף הנדווים צו צממנו מה שצמח למינוי שלהם אף חדשים למינוי שלהם^ב והלא ודאי צפושעי גיהנם משתעי דכתיב לעיל מיניה ויאלו ואלו צפגרי האנשים הפושעים צי הכי תני לה בחד עולם (פ"א): די צעירם. צעוקין חורה אני וחלתי: תרי מדאני. חזילות של הדס להרים בשבת: מדאני. כמו מעדנות כימה (אי) (א): אריך. מתקן ומחליק: פ"א. בקעים סדקים מתמת החול: וקבוצוהו ליה. לר' שמעון שהדמעות מלוחין ומכאצין את המנה בפתלתן: אתקין מילתא. כדרך שעשה יעקב כשנילו מיד עשו: ש"ם בגופו. שנתפס מללעמו: ש"ם בתורתו. שלא שבת תלמודו^ג מפני טורח הדקדק: תיקן דהם. דברי מן ומיניה. ולי נראה מוידן את חלקת השדה^ד לשון מוידן:

גדים הממושכנין על הרועים ש"מ אף על לשון הרע נמי קאמר ש"מ ואמאי קרו ליה ראש המדברים בכל מקום דיתבי רבי יהודה ורבי יוסי ורבי שמעון ויתבי יהודה בן גרים גביהו פתח ר' יהודה ואמר כמה נאים מעשיהן של אומה זו תקנו שווקים תקנו גשרים תקנו מרחצאות ר' יוסי שתק נענה רשב"י ואמר כל מה שתקנו לא תקנו אלא לצורך עצמן תקנו שווקין להושיב בהן זונות מרחצאות לעדן בהן עצמן גשרים ליטול מהן מכס הקד יהודה בן גרים וסיפר דבריהם וגשמו למלכות אמרו יהודה שעיילה יתעלה יוסי ששתק יגלה לציפורי^ה שמעון שגניה יהרג אול הוא ובריה משו בי מדרשא כל יומא הוה מייתי להו דביתו ריפתא וכווא דמיא וכרכי בי תקף גזירתא א"ל לבריה נשים דעתן קלה עליהן דילמא מצערי לה ומגליא לן אולו משו במערתא איתרחיש ניסא איברי להו חרובא ועינא דמיא והוה משלחי^ו מנייהו והוה יתבי עד צוארייהו בחלא כולי יומא גרסי בעידן צלוי לבשו מיכסו^ז ומצלו והדר משלחי מנייהו כי הוי דלא ליבול איתבו תריסר שני במערתא אתא אליהו וקם אפיתא דמערתא אמר מאן לודעיה לבר יוחי דמית קיסר ובטיל גזירתיה נפקן חזו אינשי דקא כרכי וזרעי אמר מניחין חיי עולם ועוסקין בחיי שעה כל מקום שנותנין עיניהן מיד נשרף יצתה בת קול ואמרה להם להחריב עולמי יצאתם חזרו למערתכם הדור אוול איתבו תריסר ירחי שתא אמרי משפט רשעים בגיהנם י"ב חדש יצתה בת קול ואמרה צאו ממערתכם נפקן כל היכא דהוה מוחי ר' אלעזר הוה מסר ר"ש אמר לו בני די לעולם אני ואתה בהדי פניא דמעלי שבתא חזו ההוא סבא דהוה נקיש תרי מדאני^ח אסא ורהיט בין השמשות אמרו ליה הני למה לך אמר להו לכבוד שבת ותיסגי לך בחד חד כנגד זכור וחד כנגד שמור א"ל לבריה הוי כמה תביבין מצות על ישראל יתבי דעתייהו^ט פנחס בן יאיר חתניה^י ונפק לאפיה עייליה לבי בניה^{יא} הוה קא אריך^{יב} ליה לבישריה חזי דהוה ביה פילי בגופיה הוה קא בכי וקא נתרו דמעת עיניה וקמצוחא ליה א"ל אוי לי שראיתך בכך א"ל אשריך שראיתני בכך שאילמלא לא ראיתני בכך לא מצאת בי כך דמעיקרא כי הוה מקשי ר"ש בן יוחי קושיא הוה מפרק ליה ר' פנחס בן יאיר תריסר פירוקין לסוף כי הוה מקשי ר"פ בן יאיר קושיא הוה מפרק ליה רשב"י עשרין וארבעה פירוקין אמר הואיל ואיתרחיש ניסא איזיל אתקין מילתא דכתיב ויבא יעקב שלם ואמר רב שלם בגופו שלם בממונו שלם בתורתו^{יג} ויחן את פני העיר אמר רב מובע תיקן להם ושמואל אמר שווקים תיקן להם ור' יוחנן אמר מרחצאות תיקן להם אמר איכא מילתא דבעי לתקוני אמרו ליה איכא דוכתא דאית ביה ספק מומאה

In the Baraisa quoted above, R' Yehudah was introduced as ראש המדברים בכל מקום, the first of the speakers in every place. The Gemara now questions how he received this unusual appellation:

ואמאי קרו ליה ראש המדברים בכל מקום — And why did they call him “the first of the speakers in every place”?

The Gemara relates how this occurred:

It once happened that R' Yehudah, R' Yose, and R' Shimon ben Yochai were sitting together, ויתבי יהודה בן גרים גביהו — R' Yehudah opened the discussion and said: — “How admirable are the deeds of this nation! [I.e. the Romans, who ruled Eretz Yisrael at the time.] —

Throughout the land, **they have established marketplaces,** ^[22] **תקנו גִּשְׁרִים — they have established bridges** over waterways, **תקנו מְרֻחָצוֹת — and they have established bathhouses!**”

Upon hearing R' Yehudah's praise of the Roman occupation, **R' Yose remained silent.** **R' Shimon ben Yochai, however, answered him and said:** **“Everything they established, they established only to serve their own needs. תקנו שְׂוֹקִין לְהוֹשִׁיב בָּהֶן — They established marketplaces in order to quarter harlots therein; מְרֻחָצוֹת — They established bathhouses in order to beautify their own bodies; גִּשְׁרִים — they made bathhouses in order to beautify their own bodies; עֲצָמָן — and they built bridges in order to collect tolls from those who traverse them.”**

The Gemara relates the aftermath of this discussion:

Yehudah ben Gerim, who witnessed the exchange between these Tannaim, went and recounted their words to some of his associates, ^[23] **and eventually, [reports] of the conversation were heard by the governing authorities.** **אָמְרוּ — [The authorities] then proclaimed the following decree:** **Yehudah, who elevated the stature of the Romans, יתעלה — he too shall be elevated.** ^[24] **Yose, who remained silent and failed to praise the Romans himself, יגלה לְצִיפורי — he shall be exiled to the town of Tzippori.** ^[25] **And Shimon ben Yochai, who denigrated the Romans, יִהְרַג — he shall be executed.**

Upon hearing that a death sentence had been passed upon him, **[R' Shimon ben Yochai] and his son, R' Elazar, ran away and hid in a study hall.** **כל רִיפְתָּא וּכְוָזָא — Every day, [R' Shimon's] wife would bring them bread and a small pitcher of water, and they would eat this to sustain themselves.** **בִּי תִקֵּף גְּזִירְתָּא — When, however, the decree intensified, i.e. the Romans escalated their hunt for the fugitives, אָמַר לִיה לְבָרִיָּה — [R' Shimon] said to his son:** **“The minds of women are easily swayed;”** ^[26] **דִּילְמָא מְצַעְרִי לָהּ וּמְגַלִּיא לָן — perhaps [the Romans] will torture [your mother] and she will reveal our hiding place to them.”**

With this consideration in mind, the two sought out a more secure hiding place, whose location would be unknown even to R' Shimon's wife:

They then went and hid themselves in a cave. Food was thus no longer brought to them, **אֵיתְרַחֵשׁ נִסָּא — but a miracle happened** **וְעִינָא אֵיבְרִי לָהּ חֲרוּבָא וְעִינָא אֵיבְרִי לָהּ חֲרוּבָא — and a carob tree and a spring of water were created for them,** and they drew their sustenance from these sources. ^[27]

The Gemara recounts their daily routine in hiding:

They would shed their clothes **וְהָיוּ יֹתְבֵי עַד צְוֹאֲרֵיהֶוּ בְּחֶלֶא — and would sit covered in sand up to their necks.** ^[28] **All day long they would study together,** ^[29] **and when the times for prayer arrived, they would dress, cover themselves, and pray.** **וְהָיוּ מְשַׁלְחֵי מְנִיָּהוּ — Then, they would return and shed their clothes, immersing themselves in sand once again, בִּי הֵיכִי — so that [their clothes] would not wear out from prolonged use.**

The Gemara continues:

אָתָּא — They dwelled secluded in the cave for twelve years. אֵלִיָּהוּ וְקָם אֶפְתָּחָא דְּמַעְרָתָא — Then, one day, Elijah the prophet came and stood at the mouth of the cave, אָמַר — and he proclaimed: לְכָר יוֹחֵי דְּמִית קֵיסָר — “Who will inform the son of Yochai that the Caesar has died, וּבִטִּיל גְּזִירָתָהּ, — and that the decree has been annulled?” נִפְקוּ — R’ Shimon ben Yochai and his son heard this, and they emerged from the cave.

— As they ventured back to civilization, they saw some people וְרָעִי וְרָעִי — who were plowing a field and sowing crops there. אָמַר — Angered by this, [R’ Shimon ben Yochai] declared: מְנִיחִין חַיֵּי עוֹלָם וְעוֹסְקִים בְּחַיֵּי שָׁעָה — “[These people] are forsaking the pursuit of the life of the World to Come, and occupying themselves instead with the concerns of the transitory life!”^[30] — And thereafter, everywhere [R’ Shimon ben Yochai and his son] would cast their gaze, מִיָּד נִשְׂרָף — [the object] of their vision would immediately be incinerated.^[31] — Finally, a heavenly voice rang out and proclaimed to them: לְהַחֲרִיב עוֹלָמִי וְיִצְאָתָם — “Have you emerged from seclusion in order to destroy My world? לְמַעַרְתְּכֶם — Return to your cave!”

— and So [the two] went and returned to the cave, אֵלִיָּהוּ וְרָחִי שָׁתָּא — dwelled there another twelve months, a full year in all. אָמְרִי — At that point, they said to themselves: מִשְׁפָּט רָשָׁעִים בְּגֵיהֶנּוֹם שָׁנִים עֶשֶׂר חֹדֶשׁ — The sentence of evildoers in Gehinnom endures for no more than twelve months;^[32] perhaps our sentence has expired by now as well. — A heavenly voice then rang out and proclaimed: — “Emerge from your cave!”

The Gemara recounts their second return to civilization:

נִפְקוּ — They emerged from the cave, and again encountered people seeking their livelihood through ordinary means. כָּל הַיָּכָא דְּהוֹנָה מְחִי רַבִּי אֶלְעָזָר — This time, though, everywhere R’ Elazar would destroy something through his fiery gaze, הָיָה מְסִי רַבִּי שִׁמְעוֹן — R’ Shimon, his father, would heal it.^[33] — Presently, [R’ Shimon said to R’ Elazar]: בְּנֵי דִי לְעוֹלָם — “My son, the world has enough total devotees of Torah study in you and me alone; we need not hold others to our standard of devotion and diligence.”

The Gemara continues:

— As night began to fall late Friday afternoon, שַׁבָּתָא — [R’ Shimon and his son] saw a certain old man אֶסָּא מְדַאנִי תְּרִי — who was clutching two bundles of myrtles,^[34] וְרָהִיט בֵּין הַשְּׁמֹשׁוֹת — and was running home with them as twilight descended. אָמְרוּ לֵיהּ — They said to him: הֲנִי לָמָּה לָךְ — “These myrtle bundles; for what do you need them?” אָמַר לְהוֹ — He answered them: לְכָבוֹד שַׁבָּת — “They are in honor of the Sabbath.” — [R’ Shimon and his son] questioned: “But could you not have sufficed with just one bundle?” שְׁמוֹר — He answered them: “One is for zachor, and one is for shamor.”^[35] — Hearing this, [R’ Shimon] said to his son: חֲזִי כְּמָה חֲבִיבִין מִצְוֹת עַל יִשְׂרָאֵל — “Look how cherished the mitzvot are to the Jewish people; each nuance of the law they celebrate separately!” — And they were appeased.

Why are we happy with Rabbi Shimon's demise?

חזון עובדיה

חזון הלכות ספירת העומר וימי הספירה עובדיה רענ

מב. נוהגים להרבות בשמחה ביום ל"ג לעומר שהוא יום הילולא של רבי שמעון בר יוחאי. ואין אומרים בו תחנונים. ויש נוהגים לערוך לימוד כליל ל"ג לעומר, במנין, וללמוד שבחי רבי שמעון בר יוחאי המפורזים כש"ס ובזוהר הקדוש. ומנהג יפה הוא^ס.

כתב, שהשמחה ביום ל"ג לעומר על אותם חמשה תלמידים שהעמיד ר' עקיבא, שנשארו חיים וקיימים לפליטה גדולה, והפיצו אור התורה לכל ישראל. ע"ש. ועיין למן החיד"א בספר מראית העין (בליקוטים סוף סימן ז) שכתב, שאמנם בספר פרי עץ חיים כתב שפמירת רשב"י היתה בל"ג לעומר, אך כבר נודע שנפל עירבוב ומעות סופר בנוסחאות כתבי האר"י, והנוסחא האמתית היא מ"ש מהר"ש ויטאל, שהארץ בסוד ימי העומר בשער הכוונות, ולא בא בפיו לומר שיום ל"ג לעומר הוא יום פמירת רשב"י וכו'. ע"ש. ובספר טוב עין (סימן יח, לס' תצג) כתב, דאפשר דמה שעושים שמחה בל"ג לעומר משום שר' עקיבא התחיל אז לשנות לרשב"י ור' מאיר ור' יוסי, ויאור להם שהחזיר עטרת התורה ליושנה הילכך עושים שמחה וכו'. ע"ש. ובשדי חמד (מע' ארץ ישראל אות ו) בד"ה וע"פ האמור, כתב, שמה שנתנו לעשות הילולא לרשב"י בל"ג לעומר מפני שנסמך ביום זה, כמ"ש בספר זכר דוד (פרק לח), ושנתגלו סתרי תורה על ידו. ושכן כתבו גאוני טבריא בדורו. ועיין בשו"ת יביע אומר חלק ג (האו"ח סוף סימן יא). ועיין בחידושי דינים של רבני ירושת"ו בסוף ספר חיים וחסד (אות ג). וע"ע בספר ויקרא אברהם (דף קכג ע"ג אות ב). ובשו"ת בית המדרש (סימן ג). (ובספר עורה שחר מערכת ל' אות ג כתב שעל פי המדרש באותו יום התחיל המן לדרת לישראל. ע"ש). וענין הלימוד של ליל ל"ג לעומר, כן כתב החיד"א במורה באצבע (אות רכג) ובטוב עין (סימן יח לסיון תצג).

שתלה דבר זה בזמן הספירה, יצא מזה שלאחר הספירה מותרים במלאכה. [וע"ע במועד לכל חי (סימן ה אות כב) ובדרך השלחן (סימן תצג). ובשו"ת בית אבי חלק ד (סימן ה). ובשו"ת משנה הלכות חלק ח (סי' רטו). ע"ש. ולכן אין להחמיר על נשים המתפרנסות ממלאכת סריגה ותפירה וכו' ב.

ס) עיין בשער הכוונות (דף פז ע"א) בענין הילולא של ל"ג לעומר. וראיתי בשואל ומשיב חמישה שכתב לתמוה על המנהג הזה, דאדרבה היו מתענים ביום פמירת הצדיקים וכו'. (וכן תמה על ההדלקה שעושים במירון וכו'. וכבר קדמו בזה החתם סופר חיו"ד סימן רצג). ועיין בשו"ת מים חיים רפפורט (האו"ח סוף סימן כב) מה שכתב ליישב. וע"ע בשו"ת שם אריה (סימן יד), שכתב הטעם שעושים הילולא ביום ל"ג לעומר, כי ידוע מה שאמרו בשבת (לג:): שגזרה מלכות הרשעה גזר דין מות על רבי שמעון בר יוחאי, ונעשה לו גם שנחבא במערה, וניצל מחרב רעה של מלכות הרשעה, ולאחר הנס עשו יום פמירתו שהיתה כדרך כל הארץ שהוא ביום ל"ג לעומר, יום הילולא משתה ושמחה על הנס שעשה לו השי"ת. ומתאספים סביב לקברו, ושם יתנו צדקות ה'. וכמו שכתב רש"י ביבמות (קכב). בשם תשובת הגאונים, דכל הנך ריגלי דאמוראי, היינו יום שנפטר בו אדם גדול, שקובעים אותו לכבודו, ומדי שנה בשנה באותו יום מתקבצים תלמידי חכמים מכל סביבות המקום ההוא, ומושיבים ישיבה על קברו. ע"ש. והפרי חדש (סי' תצג)

Most people commonly refer to *Lag Ba'Omer* as being the day that Rabbi Shimon bar Yochai passed on. However, Hagaon Sho'el U'Meshiv expressed wonder about this, for if so, we should not be joyful at all as one does not rejoice about the demise of the righteous! Nevertheless, the Responsa Shem Aryeh writes that the reason why we rejoice on this day is because of what the Gemara (Shabbat 33b) writes that the evil kingdom had decreed death upon Rabbi Shimon bar Yochai and a miracle occurred and hid in a cave and was saved from certain death by the hands of the wicked Romans. We must therefore celebrate joyously on the day he departed from this world in a natural way in order to give thanks for the miracle that happened to him.

Regarding the actual idea that Rabbi Shimon bar Yochai passed away on *Lag Ba'Omer*. Maran Ha'Chida writes that it is incorrect that Rabbi Shimon passed away on this day and whoever says so is mistaken. He proves this from the teachings of Hagaon Rabbeinu Shmuel Vital who writes lengthily about the deep secrets of the Omer period and especially *Lag Ba'Omer* and he does not mention once that this day is the anniversary of Rabbi Shimon bar Yochai's passing. He therefore writes that the reason for the joy and celebration on this day is possibly because Rabbi Akiva began teaching his five pupils who rejuvenated the world by disseminating their

מקובל בפי כל, כי יום ל"ג לעומר הוא יום פטירתו של רבי שמעון בר יוחאי, אולם הגאון בעל ה"שואל ומשיב" תמה על כך, שאם יום זה הוא יום פטירת רבי שמעון, לא היה לנו לשמוח כלל ביום זה, כי מה שמחה יש בפטירת הצדיקים? אולם בשו"ת שם אריה כתב שהטעם שעושים שמחה ביום זה, הוא מפני שנודע מה שאמרו בגמרא במסכת שבת (לג:) שגזרה מלכות הרשעה גזר דין מות על רבי שמעון בר יוחאי, ונעשה לו נס שנחבא במערה וניצל מחרב רעה של מלכות הרשעים, ועל כן יש לנו לעשות שמחה ביום בו יצא מן העולם כדרך כל הארץ, להודות לה' על הנס שנעשה לו.

ולעצם הדבר מה שאמרנו שביום ל"ג לעומר נפטר רבי שמעון בר יוחאי, כתב רבינו מרן החיד"א, כי באמת אין הדבר נכון שרבי שמעון נפטר בל"ג לעומר, וטעות היא ביד מי שאומר כן, והוכיח כן ממה שהמהר"ש ויטאל האריך הרבה מאד בענין סוד ימי העומר ויום ל"ג לעומר, ולא בא בפיו שיום זה הוא יום פטירתו של רבי שמעון בר יוחאי. ועל כן כתב שאפשר כי עיקר השמחה ביום זה היא על כך שבאותו היום התחיל רבי עקיבא ללמד את חמשת תלמידיו שהחיו את העולם בהפיצם תורה בכל מקום, וממעין זה אנו יונקים עד עצם היום הזה. וכן הגאון בעל "פרי חדש" כתב, כי עיקר השמחה ביום ל"ג לעומר היא על אותם התלמידים של רבי עקיבא שנשארו חיים והם הפיצו תורה לכל העולם, ומכיון שמיום זה נשארו אלו התלמידים לפליטה, לכן עושים שמחה גדולה.

Torah all over the world and this spring indeed gave us life until this very day. Similarly, Hagaon Peri Chadash writes that the primary reason for rejoicing on this day is because of the students of Rabbi Akiva who stayed alive and spread Torah to the entire world. Since from this day on these students stayed among the living, therefore we hold festivities on this day.

Some customarily visit the grave of Rabbi Shimon bar Yochai on the day of *Lag Ba'Omer* and to pray and read as much Tehillim as they can there. However, every individual must think deeply before performing any action to see if it will indeed be worthy before Hashem. Thus, before one decides to visit the graves of the righteous on *Lag Ba'Omer*, one must evaluate whether this is indeed worthwhile in all aspects.

The Sefer Sedeh Chemed writes that on the day of *Lag Ba'Omer*, the secrets of the Torah were revealed by Rabbi Shimon bar Yochai. This was also the day that Rabbi Shimon received Semicha (ordination). It is for this reason that we rejoice on this day. He writes that the Torah scholars in Teveria in his generation wrote likewise.

יש שנהגו לעלות לקברו של רבי שמעון ביום ל"ג לעומר, ולהרבות שם כמה שניתן בתפילות ותחנונים וקריאת פרקי תהלים. וכבר אמרו רבותינו, (בבבא בתרא דף ע"ב), בואו חשבון, בואו ונחשב חשבוננו של עולם, הפסד מצוה כנגד שכרה, ושכר עבירה כנגד הפסדה. כלומר, על כל אדם לחשוב ולהתבונן לפני שהוא עושה מעשה, עד כמה מעשיו נכונים לפני ה'. ועל כן כל אדם לפני שיחליט לעלות ביום ל"ג לעומר לקברי הצדיקים, יחשוב ויתבונן היטב, אם כדאי הדבר מכל הבחינות, שלא יצא שכרו בהפסדו.

בספר שדי חמד כתב, שביום ל"ג לעומר נתגלו סתרי תורה על ידי רבי שמעון בר יוחאי, וביום זה נסמך רבי שמעון, ועל כן עושים שמחה ביום זה. והביא שכן כתבו גאוני טבריא בדורו.

Rabbeinu Chaim Vital (principle pupil of the holy Arizal) writes: "I have seen my master, the Arizal, visit the graves of Rabbi Shimon bar Yochai and his son Rabbi Elazar on the day of *Lag Ba'Omer*. He and his entire family stayed there for three days. This was during the first time that he arrived from Egypt (the Arizal lost his father at a young age and he and his mother went to live with his uncle in Egypt). However, I do not know if at that point he was an expert in the tremendous wisdom he gleaned afterwards. Rabbi Yonatan Sagis has told me that before I had gone to learn by my master, Rabbeinu Ha'Arizal took his young son there along with his entire family and it was there that he shaved his son's head in accordance with the known custom. He made there a day of joy and feasting. I have written all of this in order to show that there is a source for the aforementioned custom."

Hagaon Harav Yonah Navon zt"l (Rebbe of Maran Ha'Chida) writes that the custom in the holy city of Jerusalem has become to hold joyous festivities when a child receives his first haircut because of the Mitzvah of not cutting the hair on the side of the head (side locks) completely and by doing so, the Mitzvah of "Do not round off the corners of your head" is fulfilled.

כתב המהרח"ו (רבינו חיים ויטאל, תלמיד רבינו האר"י), ראיתי למורי האר"י ז"ל שהלך לקבר רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו ביום ל"ג בעומר, וישב שם הוא וכל אנשי ביתו שלושה ימים, וזה היה בפעם הראשונה שבא ממצרים (כי רבינו האר"י התייתם מאביו בעודו ילד רך, והלך עם אמו לגור אצל דודו בארץ מצרים) אבל איני יודע אם היה אז בקי ויודע בחכמה הנפלאה שהשיג אחר כך, והרב רבי יונתן סאגיש העיד לי, שקודם שהלכתי ללמוד אצל מורי ז"ל, הולך רבינו האר"י את בנו הקטן לשם עם כל אנשי ביתו, ושם גילחו את ראשו כמנהג הידוע, ועשה שם יום משתה ושמחה, וסיים רבינו המהרח"ו, וכתבתי כל זה להורות כי יש שורש במנהג הנזכר.

והגאון רבי יונה נבון (רבו של מרן החיד"א, שכמעט ולא הניח פסקן כמותו, והיה מגדולי רבני ירושלים, והיה חסיד ומקובל, ונפטר בעון הדור בן ארבעים ושבע שנים בשנת תק"י, 0671) כתב שנתפשט המנהג בעיר הקודש ירושלים, להרבות בשמחה בתספורת הראשונה של ילד קטן, בשביל חיבוב המצוה של הנחת פאות הראש, דהיינו שלא גוזזים לגמרי השערות שבצידי הראש, ובכך מקיימים מצות "לא תקיפו פאת ראשכם".